

בילי כבר היתה בת שבע וחצי. ובהיותה כבר בת שבע, ובעיקר בגלל החצי- ניתנה לה רשות ללכת ולשחק לבדה בפארק.

"אך אל תדברי עם זרים, ואל תקחי מהם סוכריות. ובטח שאל תדברי עם זרים שמעיפים עיפונים," הזהירה אמה.

ובכן, יום שבת אחד של חורף, שמשי ובהיר, הגיעה אל ביתם חברתה של אמה, לדבר ולשתות קפה. בילי לא אהבה את חברתה של אמה. היא תמיד השאירה להם הודעות נורא ארוכות ומשעממות על המזכירה האלקטרונית שלהם, והיא גם עישנה המון סיגריות, אחת אחרי השנייה.

"אולי תלכי לשחק קצת בפארק?" הציעה האם כאשר הגיעה החברה.

ובילי, בהתחשב בכל הנסיבות (בגין השבע, ובעיקר החצי, החברה והסיגריות), היא חשבה לעצמה שכן, זה רעיון בכלל לא רע. היא לבשה את המעיל המשובץ אדום, ולקחה עימה את קשת הציידים שלה, ואת אשפת החיצים קשרה אל גבה בשרוך. תמיד טוב להצטייד בקשת ציידים, רק למקרה שיתנפלו עליך לפתע זרים ויציעו לך סוכריות.

בדרך כלל הפארק הומה אדם, אך היום היה שומם וריק. מלבד הזר. הזר שעמד במרכז הגבעה והעיף עיפון.

הוא לא נראה נוראי. הוא דווקא נראה, ובכן, הגון, הגיוני. אך חוץ ממנו, לא היתה בפארק אף נפש חיה. אפילו הציפורים נעלמו. בילי קרבה אל הזר ונעמדה במרחק מה, של בטחון, לא קרובה מדי, רק למקרה שהוא יציע לה לפתע סוכריה.

הזר חיך אליה ואמר, "יום נאה, האין זה? מתאים בדיוק להעפת עיפונים."

"איפה כולם?" שאלה בילי.

"הם שם," הזר הצביע אל השמיים באצבע ארוכה עטופה כפפה לבנה.

בילי הרימה את מבטה. בתחילה לא הבינה על מה דיבר, אך לאחר דקות מספר, הבחינה בהם לפתע, רחוקים ומטושטשים; כנגד התכלת הקר ריחפו עשרות עיפונים ומקצה זנבם תלו אנשים, גופם ישר, ידם מתוחה אל על, ואינם זעו.

"את רוצה לנסות?" שאל הזר, מחייך מין חיוך שכזה.

בילי המשיכה לתלות את עיניה בכל אותם האנשים המרחפים, בכל אותם עיפונים הרחק בשמיים. זה נראה לה, ובכן, משונה, וגם קצת מסוכן. מסוכן יותר בערך כפליים מזה שאיזה זר יציע לה סוכרייה פתאום, ומלבד זה, משעמם.

"את לא חייבת," הזר אמר, משחרר עוד חוט מהגלגלת שהחזיק בידו, והעפיפון שמעליהם הוסיף ורחק לו הלאה אל השחקים הרחוקים, שווה נפש כמו פרפר, גולש בלולאות מעל ראשם.

בילי סקרה את הנקודות הרחוקות. הם נראו כל-כך שקטים, העפיפונים והאנשים התלויים תחתיהם. אם היית מטייל לך סתם כך בפארק, עסוק בענייניך או שקוע במחשבות אלו או אחרות, לא היית מבחין בהם.

"איך חוזרים משם?" שאלה לבסוף.

"למה שתרצי לחזור?" הזר הביט בה וחיך מין חיוך שכזה, תחת הכובע רחב השוליים שחבש. בילי ידעה שכל הזרים חובשים כובעים רחבי שוליים, ועוטים מעילי גשם ארוכים. אלו היו שניים מהסימנים לפיהם ניתן היה לזהות זרים. הזר המשיך לשחרר חבל, והעפיפון הטלטל אנה ואנה בהתרגשות, מנסה להשתחרר מכבליו, גולש על גלי רוחות רחוקות.

לאחר מספר רגעים נוספים של לבטים, אמרה לבסוף בילי, "בסדר, אני אנסה." מפני שהשעה היתה עוד מוקדמת מכדי לשוב לביתה, ולא התחשק לה לחזור כעת. לא כשהחברה של אמה נמצאת שם, מעשנת את כל הסיגריות האלה שתמיד הסריחו להם את כל הספות בבית. בילי לא הבינה מדוע הניחה לה אמה לעשן ככה במטבח. כשאבא שלה היה מעשן פעם, בילי זכרה, היתה אמה מגרשת אותו החוצה אל המרפסת, גם בימים האלה כשהשלג היה יורד, כל-כך הרבה שלג, וצעיפי קור לבנים היו נפלטים מהפה כשנשמת החוצה.

"תחזיקי טוב ואל תעזבי," הזר אמר, והושיט לה את גלגל העץ אשר זנב העפיפון מלופף היה סביבו. "והשגיחי שלא להיכנס לתוך עננים," הוסיף. "מה יש בעננים?" שאלה בילי. "שום דבר, אבל זה פשוט עלול להיות מבלבל."

בילי היטיבה את אשפת החיצים שעל גבה, תלתה את קשת הציידים שלה על כתפה, ואז לקחה מהזר את גלגל העץ. ברגע שאחזה בו ידה, התרוממה לפתע מן האדמה והחלה נוסקת מעלה במהירות. "דרך צלחה!" קרא אחריה הזר.

היא הביטה מטה, ותחת בהונותיה היתה האדמה מתרחקת, והיא היתה ככדור תותח אשר נורה אל על. עד מהרה נאלצה לעצום את עיניה, מפני שהרוח המכה בפניה סחטה מהן דמעות אשר נעלמו כהרף עין בזרמי האויר.

היא נמשכה מעלה, הלאה, תלויה בקצה החוט כמו פרי בשל העומד ליפול מענף, עד שהחלה להאט, ואז רק לדאות, וכשהרגישה שעצרה והיא אך מתנדנדת, פקחה את עיניה אט אט. היא היתה לבד. לא היה כל זכר לעפיפונים והאנשים האוחזים בהם. והאדמה- כנראה שנבלעה בעשרות הקילומטרים של השמיים בהם עברה.

היא ריחפה לה באוויר, והכל היה כל-כך שקט, שהאפילו רחש הרוח העוטפת אותה נשמע רם.

היא המשיכה להביט סביבה על המרומים הריקים, הבודדים. אפילו ציפורים לא היו שם. היכן הם כל העפיפונים? חשבה, היכן הם כל אותם אנשים?

היא הביטה מעלה אל העפיפון ששט לו בחדווה, בשלווה, ושם- כמה מוזר- היתה האדמה. כנגד העפיפון שלה, תלויה איפה שאמורים להיות תלויים השמיים, רק כתם חום, מטושטש וחסר תוואים.

כיצד התהפכו הדברים?

אולי היתה זו היא שהתהפכה? אולם היא לא הרגישה הפוכה כלל.

אז היא הבחינה בעננים; כל אותם צבירי לובן צמריים המרחפים סביב ברצועות

ארוכות- היא לעולם לא תצליח לחמוק מכולם. והשגיחי שלא להיכנס לתוך עננים...

ממילא היה הכל כל-כך מבלבל. כמה יותר מבלבל מזה כבר יכול להיות? בודאי עברה בתוך ענן

מבלי שתשים לב, כאשר עצמה את עיניה בדרכה מעלה, חשבה לעצמה.

כיצד בכלל יכלה לחמוק מהם? העפיפון שלה זינק מעלה כמו אחד מן החיצים שהיתה יורה

בקשת הציידים שלה, והעננים, הם שטו סביבה מימינה ומשמאלה ובכל מקום, ולאן שרק

הסתכלה.

איפה הם כל האנשים התלויים?

היא התנדנדה ברכות מצד לצד, אוחזת בחוט העפיפון, מביטה על תלאי האדמה אשר

הציצו אליה דרך קרעי העננים למעלה, כשלפתע שמעה קול:

"תמיד רציתי קשת כזו. אמר הקול.

היא הסבה מבטה לכיוון הקול, ועיניה פגשו במלאך. מלאך מהופך, יושב על ענן. הוא ריחף

לעברה, וסבב את סביבה. "בדיוק כזו."

היה לו מין צבע שכזה למלאך, ש, ובכן, לא ניתן להגדירו על שום מחסור במלים המתאימות.

וזאת עקב שכזה צבע, בחיי, בילי חשבה, מעולם לא ראיתי כמותו על פני האדמה.

"אבל אף פעם לא היתה לי אשפת חיצים, ולכן גם לא היה טעם להחזיק בקשת, המלאך המשיך,

"למרות שתמיד רציתי כזו קשת בדיוק." הוא המשיך לסבוב סביבה, ובילי עקבה אחריו בעיניה.

"אתה יכול למצוא כזו בכל חנות תחפושות," אמרה בילי.

"אין פה חנויות, המלאך אמר.

"איפה זה פה?"

"מין מקום שכזה," הוא אמר בקול חולמני.

בילי הביטה שוב מעלה, אל היכן שהעפיפון שלה דאה לו ברכות, היכן שהאדמה פרשה

מעל ראשה יריעה חומה ורחוקה.

"הדברים פה עלולים להיות כל-כך משעממים לפעמים, שבא לך לשרטט סקיצה של גרף

הפונקציה, ואז לבכות," אמר המלאך.

"בהחלט צרה," בילי אמרה, הוסיפה, "מעט מבלבלת סוגיית השמיים והאדמה, היפוך אלמנטים."

"מתרגלים לזה, בסוף לא תשימי לב," אמר הוא, וכמו שכך, נהפך יחד עם הענן עליו ישב, היינו

רוצים לומר לכיוון הנכון, למרות שמכל חוסר הסדר הזה אין אנו כבר יודעים בעצם הכיוון

הנכון, מהו.

"אתה מלאך אמיתי?" בילי שאלה.

"מלאך בפנסייה", הסביר המלאך. "ואין לך מושג כמה זה משעמם. בא לי לתקן מכונית." "סבתא שלי בפנסייה," בילי אמרה, ממשיכה לעקוב במבטה אחר המלאך שהוסיף לסבוב סביב ראשה אט אט. "היא משחקת ברידג', וכל חורף סורגת לנו סוודרים נורא וורודים, שאמא תורמת לצדקה."

המלאך הביט בה בחלחלה. "את רוצה שאתחיל לבכות?" בילי נאנחה, כל אחד יודע שדמעות של מלאכים זה דבר מסוכן, היות והן עלולות לעכל חומרים, ממש כמו חומצה. מוטב שתשנה נושא, "אז מה עושים מלאכים בפנסייה?" שאלה. "בטח שלא סורגים סוודרים וורודים, ומשחקים ברידג'," ענה המלאך. "אז מה כן?"

"משתעממים," אמר.

"זה באמת נשמע משעמם."

"לגמרי." לאחר רגע שאל המלאך: "רוצה לשבת על ענן?"

"איך יושבים על עננים?"

"אני יראה לך."

"ואני לא אפול?"

"למה שתפלי?" שאל המלאך, נעלב, "אני אמנם בפנסייה, אבל עדיין מלאך."

בילי מצאה שהטיעון הזה היה, ובכן, לגיטימי. הוא היה הרי, ככלות הכל, מלאך. את זה היא ידעה בעיקר לפי הצבע שלו.

לאחר שהביעה מוכנות, כן, למה לא, תראה לי איך לשבת על ענן, וניתנו אזהרות (רק אל תעזבי את העפיפון שלך, כי אז יקח יוזמה ויעוף לו לעזעזל*). ומשם אפילו מלאך- בפנסייה או לא- כבר לא יוכל להשיב אותו), מצאה עצמה בילי יושבת על הענן, ולצידה המלאך. "מסעיר, הא?" אמר המלאך, לא בלי ציניות.

"קצת," אמרה בילי.

המלאך הביט בה במבט משועמם, "תעשי לי טובה," אמר.

"טוב מה אתה רוצה," אמרה בילי, מושכת כתפיים, "זאת הפעם הראשונה שלי על העננים. מה ציפית?"

"שיהיה."

"אז איך קוראים לך?" שאלה בילי, "כל הזמן מזכירים אותך פה בסיפור בתור המלאך," אמרה.

"אני הייתי מתרגזת אם כל הזמן היו קוראים לי הילדה."

"אם אומר לך את שמי, תמותי במקום." הסביר המלאך.

* עזעזל- אי רחוק המאוכלס בעיקרו בנשים כבדות גוף; סמנכ"ליות, רואות חשבון, עורכות דין ומנהלות לשעבר, אשר עסוקות בנסינות ניהול, הסתמנכ"לות, ראיית חשבון ועריכת דין אחת של השנייה, ונסינות ביות לא מוצלחים של סוג החיות הילדות של האי**.

** סוג החיות הילדות של האי- חיות רעות, מכוערות ורפות שכל, אשר מטרתם היחידה על פני האדמה זו התעלמות מוחלטת מכל דבר קיים, כולל מעצמם.

בילי הביטה בו, שקלה את הטיעון האחרון ומצאה ש, ניחא, אפשר להסתפק ב'המלאך'. זה גם טוב, חשבה.

"סתם, עבדתי עלייך," אמר המלאך לאחר רגע, משועשע.

"זה לא יפה."

"מצטער," אמר, "אבל משעמם לי פה כל-כך. מלאך צריך קצת בידור מפעם לפעם." לאחר רגע הוסיף: "קוראים לי חואן."

"מה זאת אומרת, חואן?" שאלה.

"חואן," חזר המלאך ואמר, "מה רע בחואן?"

"שום דבר," אמרה בילי, "פשוט חשבתי שיהיה לך שם אחר."

"איזה שם?"

"לא יודעת," אמרה בילי, "משהו יותר, אה, מלאכי."

"נו מה לעשות," אמר חואן, "זה מה שיש."

הענן התנדנד את ברוח הנעימה, העדינה שנשפה בו ברכות, והעפיפון נראה לו מאושר שם למעלה, על רקע האדמה ההפוכה.

"אז אתה יכול לקרוא את המחשבות שלי?" בילי שאלה.

"שככה יהיה לי טוב," התנשף חואן, "למה כולם חושבים שאנחנו יכולים לעשות כאלה דברים?"

"כי אתה מלאך," אמרה בילי, "מה אתה רוצה."

"אז מה, איזה מין שטויות ממציאים עלינו," התמרמר. "שמעת פעם מלאכים שרים?" שאל.

בילי הנידה את ראשה לשלילה.

"יש לך מזל," מלמל חואן, "כל פעם שאני שומע אותם, אני חוסף כאב ראש. מיגרנה, לא סתם."

"אז זו גם שטות שהמציאו?"

"לגמרי," אמר חואן, "הם כולם חבורה של זייפנים."

העולם טבל בדממה הזו המרגיעה, וכל-כך קל היה לשכוח מהכול, שם למעלה בכחול,

על הענן, ברוח השקטה. אבל בילי לא ממש רצתה לשכוח, וחשבה לעצמה שאולי כבר הגיע

הזמן לשוב הביתה. חברתה של אמה בודאי כבר הסתלקה, אמה בטח כבר צופה באיזו תוכנית

משעממת בקולי קולות בטלוויזיה, ואביה בטח כבר עובד על האוטו שלו או מתקן משהו זה או

אחר.

"טוב," אמרה אז, "עכשיו אני חוזרת הביתה."

חואן נאנח אנחה ארוכה. "שיעמום מוות," מילמל. "הפנסייה הזו הורגת אותי."

"אז תמצא איזה משהו לעשות," אמרה בילי.

"כמו מה?"

"לא יודעת," אמרה, "אני בטוחה שתוכל לחשוב על איזו אלטרנטיבה. הרי ככלות הכול, אתה

אמנם בפנסייה, אבל עדיין מלאך, לא?"

חואן הנהן ונאנח בשנית, קצת פחות ביאוש. "נכון," אמר, "אמנם בפנסייה, אבל עדיין מלאך."

בילי חייכה וביד אחת שלפה חץ מן האשפה שעל גבה, מיטיבה אותו בין שיניה. אז הסירה את קשת הציידים מעל כתפה ונתנה אותה בידי של המלאך. לאחר מכן, משכה אליה את זנב העפיפון, משכה בחוט ומשכה עד שהעפיפון ישב מעורסל בחיקה, אדום וגדול. אז קשרה את קצה החבל אל החץ שבין שיניה ונתנה את החץ לחואן.

"ומה אני אמור לעשות עם כל זה?" שאל חואן (כי הוא לא קורא מחשבות).
"לירות את החץ אל האדמה," הסבירה בילי.

"בשביל מה?"

"בשביל שהוא ימשוך אחריו את העפיפון (ואני אחזיק בו חזק ולא אעזוב), וישיב אותי הביתה." תוכנית מעניינת, חואן היה חייב להסכים. הוא התקין את החץ בקשת הציידים וכיוונן מעלה, אל עבר האדמה.

"אתה יכול לשמור את הקשת," אמרה בילי, מסירה את אשפת החיצים מעל גבה.
"תודה." אמר חואן, והחץ נורה.

ובכן, בילי הגיעה בשלום חזרה אל האדמה, אל אותו הפארק השומם, ושם שיחררה את העפיפון האדום אשר נותר מעלה כאילו משכה בו יד בלתי נראית, טס אל בין העננים ואז נעלם. העפיפונים האחרים והאנשים התלויים בזנבם- גם הם נגוזו כולם.

איפה הם כל האנשים, העפיפונים? חשבה בילי.

אך זה כבר לא היה משנה ממילא, הגיע הזמן לחזור הביתה. רוח חורף קר נשב, ובילי הידקה את צווארון המעיל האדום סביב צווארה, ודחפה ידיה אל תוך הכיסים, ומחייכת לעצמה, חצתה את הפארק השומם ושבה אל ביתה.

ואם ישנו פקפוק מסויים בהקשר למהימנות הארועים, נגיד אולי, לסבירות, יש להסיר כל ספק מהלב, ולהניח להתחבטויות להעיב על מחשבותיו של מישהו אחר. מפני שאנו יודעים שבסיפור זה מעורבים מלאכים, או יותר נכון, מלאך, שהוא אמנם בפנסייה, אבל עדיין מלאך. ועל שום כך, עלינו להיות בטוחים שהכל עבד כמו שצריך, ועל פי התוכנית וכל הכללים.